

Konrad Jażdżewski, Stanisław Madajski

Łęg Piekarski, gm. Dobra, woj.
konińskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 10, 142-143

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

pów piecowisk dymarskich z Gór Świętokrzyskich. Badania C14 próbek z piecowiska w Łazach prowadził Instytut Fizyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

ŁĘG PIEKARSKI, gm. Dobra
woj. konińskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadzili prof. dr Konrad Jażdżewski i konserwator Stanisław Madajski. Finansowało Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne w Łodzi. Drugi sezon badań. Cmentarzysko grobów księżęcych grupy lubieszewskiej z wczesnego okresu rzymskiego. Osada kultury ceramiki sznurowej z pogranicza neolitu i epoki brązu.

Stanowisko znajduje się w północnej części wsi, na północnym krańcu wydłużonego, wąskiego wału wydmowego.

Zbadano systematycznie miejsca przypadkowego odkrycia, w roku 1840, konstrukcji kamiennych i drewnianych.

W obrębie dużego leja, powstałego ongiś przy kopaniu studni, o średnicy górnej około 7 m i dolnej około 2m, a głębokości około 2,5 m znaleziono w ziemi zasypiskowej, na wtórnym złożu, następujące przedmioty: ułamki toczony misy brązowej z kryzowatym, szerokim, do wnętrza zagiętym brzegiem o średnicy około 30 cm, przypuszczalnie z dwoma uchami /1 zachowało się/ i zapewne z trzema podkładkami brązowymi pod dnem /1 zachowała się/, dalej drobny ułamek cedzidła brązowego, szyjkę i denko małego "balsamarium" szklanego /flaszeczki/, ułamki kilku czernionych naczyń, m.in. jednego większego z ornamentem meandrowym oraz małej czarki pokrytej gęsto dołkami, imitującymi fasetki szklanych naczyń szlifowanych, 4 srebrne fibule, a w tym: 1 parę większych fibul z kabłąkiem taśmowym, z jednym grzebykiem na nim, ze zdobionymi kapturkami do sprężyny i z podwójnie zgiętym haczykiem do cięciwy, z wielokrotną filigranulacją złotą na grzebyku, na górnej części kabłąka, na krańcach kapturek i na końcu haczyka oraz z ośmioma oczkami wykładanymi gwiaździstymi blaszkami złotymi /zbliżone do typu Almgren, grupa II, nr 38/, 1 fibulę średniej wielkości z szerokim zdobionym kabłąkiem taśmowym, z 1 grzebykiem z podwójną filigranulacją srebrną, z dwoma zdobionymi kapturkami na sprężynie i z pochewką na cięciwę oraz 1 mniejszą fibulę podobnego typu, jak poprzednio wymieniona, z jednym grzebykiem zdobionym złotą filigranulacją i z haczykiem do cięciwy /zbliżona do typu Almgren, grupa II, nr 28/, 1 srebrną szpilę zapewne do włosów/ z ozdobną główką, dolne /ułamane/ brązowe okucie rogu do

picia oraz 1 dwustożkowy przęślik gliniany.

Na głębokości około 2 - 2,3 m znaleziono resztę bruku kamiennego nakrywającego ongiś komorę grobową, a pod nim - na głębokości około 2,4 m resztę podłogi tej komory, złożonej z 13 bierwion/okrągłaków/ dębowych grubości około 15 cm, której wymiary wynosiły ongiś około 2 x 2,3 m. Pod zwałem pozostawionych na miejscu kamieni, których pierwotną ilość oszacowano na podstawie opowiadań miejscowej ludności na około 4 m³, a na resztkach podłogi wspomnianej komory grobowej znaleziono zgruchotane szczątki dwóch płaskodennych toczonych czarek srebrnych, zdobionych pod nieco zgrubiałym brzegiem wysztancowanym wzorem geometrycznym. Przy jednej czarce znaleziono z 2 odlutowane uchwyty, zdobione głową brodatego mężczyzny i ptasimi głowami. W szparze, między belkami podłogi znaleziono piątą, najmniejszą fibulę, silnie profilowaną, z trąbkowato rozszerzającym się kabląkiem z podwójnymi grzebykami na środku kabląka i przy jego końcu /przy nóżce/, z filigranulacją srebrną na każdym grzebyku /zbliżona do typu Almgren, grupa IV, nr 75/.

Nie ulega wątpliwości, że całość materiału zabytkowego pochodzi z jednego grobu książęcego, najdawniej przypadkowo odkrytego. Był to grób z komorą drewnianą, kryjącą w sobie szkielety mężczyzny i kobiety. Nazwano go grobem "A", z uwagi na to, że groby książęce, odkryte tu później /w latach 1933, 1936, 1974/ otrzymały numery I-III. Grób książęcy "A" przypada na podokres B₂ według systemu H.J. Eggersa. Ceramika ręcznie lepiona, miejscowego wyrobu, wchodząca w skład inwentarza tego grobu, należy stylistycznie do grupy przeworskiej.

Odkrycie w r. 1976 powiększa ilość członków "dynastii łążańskiej" o 2 dalsze osoby /zapewne księcia i jego żonę/ pochowane równocześnie.

Natrafiono także na nieliczne ułamki naczyń kultury ceramiki sznurowej /poziome odciski sznura poniżej zgrubiałego brzegu/, które wypadają datować nie tyle na koniec neolitu, co na początek epoki brązu.

Badania będą kontynuowane.

ŁOJEWÓ, gm. Inowrocław
woj. bydgoskie
Stanowisko 4

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
Katedra Archeologii
Ekspedycja Kujawska

Badania prowadził dr Andrzej Kośko. Finansował WKZ w Bydgoszczy. Drugi sezon badań. Osada kultury przeworskiej II-III w. Ślady osadnictwa kultury pucharów